

Maciej BŁAŻEWSKI*

Stosowanie prywatnej infrastruktury teleinformatycznej służącej do rozwoju elektronicznej administracji

Wprowadzenie

Rozwój elektronicznej administracji opiera się m.in. na wykorzystaniu przez organy administracji publicznej doświadczenia sektora prywatnego w stosowaniu technologii informacyjno-komunikacyjnej, jak również na stosowaniu infrastruktury teleinformatycznej będącej w posiadaniu prywatnych podmiotów. Przepisy prawa określają dwa podstawowe mechanizmy związku sektora publicznego oraz sektora prywatnego: prywatyzację zadań publicznych oraz stosowanie prywatnych systemów teleinformatycznych przez organy administracji publicznej.

Celem opracowania jest określenie zakresu tych mechanizmów w prawie polskim. Przy przygotowywaniu opracowania była stosowana metoda analityczno-dogmatyczna obejmująca badania regulacji prawnych oraz dorobku nauki prawa.

Potrzeba stosowania prywatnej infrastruktury teleinformatycznej dla rozwoju elektronicznej administracji

Elektroniczna administracja jest narzędziem komunikacji służącym realizacji zadań publicznych przez organy administracji publicznej oraz

* Uniwersytet Wrocławski, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii, e-mail: maciej.blazewski@uwr.edu.pl.

inne podmioty. Nie jest ona zatem celem samym w sobie, lecz celem pośrednim obejmującym obniżenie kosztów wykonania tych zadań przy jednoczesnym podwyższeniu ich jakości¹. E-administracja stosuje technologię informacyjno-komunikacyjną (*Information and Communication Technologies* – ICT) obejmującą systemy teleinformatyczne oraz środki komunikacji elektronicznej². Rozwój tej technologii odbywa się głównie w sektorze prywatnym, a administracja publiczna wykorzystuje istniejące rozwiązania technologiczne³. Dzięki ich wcześniejszemu rozwojowi rozwiązania te są albo powszechnie dostępne, albo wykorzystywane głównie przez prywatne podmioty. Jednocześnie prywatne portale internetowe mają o wiele większą liczbę użytkowników w porównaniu do ich publicznych odpowiedników⁴. Z tych przyczyn przepisy prawa dopuszczają stosowanie

¹ M. Kotulska, *Wykorzystanie środków komunikacji elektronicznej w postępowaniu administracyjnym*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2012, nr 9, s. 23; T. Szewc, *Administracja wobec rozwoju e-usług*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2012, nr 7–8, s. 110; A. Pawluczuk, P. Drożdżewicz, E. Grudzińska, K. Hołubowicz, *Strony internetowe urzędów gmin jako element wsparcia e-administracji w gminie*, „Samorząd Terytorialny” 2014, nr 5, s. 37; E. Modzelewska, *Światowe trendy w projektowaniu e-usług dla administracji publicznej*, „Czas Informacji” 2012, nr 1, s. 79; M. Stachowicz, S. Mamrot, *Standaryzacja jako czynnik optymalizacji usług świadczonych przez administrację publiczną*, „Samorząd Terytorialny” 2015, nr 5, s. 67; M. Bugdol, *Organizacyjne problemy wdrożenia e-usług w administracji samorządowej*, „Samorząd Terytorialny” 2015, nr 7–8, s. 159.

² D. Fleszer, *ICT a społeczeństwo obywatelskie*, „Czas Informacji” 2012, nr 1, s. 7; M. Kotulska, *op. cit.*, s. 23; M. Stachowicz, S. Mamrot, *op. cit.*, s. 67.

³ Duże znaczenie środków komunikacji elektronicznej dla sektora gospodarczego podkreśla m.in. E. Modzelewska, *op. cit.*, s. 79. Jak wskazują M. Stachowicz, S. Mamrot, *op. cit.*, s. 78, sektor gospodarczy wypracował bardziej rozwiniętą standaryzację procesów w porównaniu do sektora publicznego, tym samym sektor publiczny powinien naśladować osiągnięcia sektora prywatnego.

⁴ Część zadań publicznych jest wykonywana drogą elektroniczną z wykorzystaniem prywatnych portali internetowych ze względu na dużą liczbę ich użytkowników. Przykładem są portale społecznościowe, portale banków oraz innych instytucji kredytowych. Nauka prawa od dawna wskazuje możliwość wykorzystania portali społecznościowych. Zob. D. Bogucki, *Plan Informatyzacji Państwa. Czas na zmiany*, „Czas Informacji” 2011, nr 4, s. 46. Drugim rodzajem wykorzystania prywatnych portali internetowych jest współpraca administracji publicznej z bankami. Zgodnie z wynikami ankiety prowadzonej wśród banków przez Bankier.pl i PRNews.pl. w końcu września 2016 r. 32 miliony klientów banków miało dostęp do bankowości internetowej, <http://www.bankier.pl/wiadomosc/Polska-bankowosc-w-liczbach-po-III-kw-2016-r-podsumowanie-7486790.html> (14.09.2017). Dla porównania – na początku lipca 2017 r. liczba osób posiadających profile zaufane wyniosła 990,1 tys., <http://www.rp.pl/Finanse/307119883-Polacy-maja-juz-ponad-milion-profilu-zaufanych.html#ap-1> (14.09.2017). Rozwój e-administracji częściowo opiera się na infrastrukturze prywatnych podmiotów, m.in. w przypadku współpracy ministra właściwego do spraw informatyzacji z bankami. Na podstawie art. 96 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1579; dalej: u.u.z.) został dodany art. 20c ust. 8–10 ustawy dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2017 r., poz. 570; dalej: u.i.d.p.r.z.p.). Dodane przepisy dotyczyły możliwości nieodpłatnego wykorzystania środków identyfikacji elektronicznej banku do potwierdzania profilu zaufanego ePUAP. Na podstawie tych przepisów minister, nawiązując współpracę z bankami, może rozwijać liczbę użyt-

prywatnej infrastruktury teleinformatycznej, co pozwala na uzyskanie dwóch podstawowych korzyści. Po pierwsze, powszechna dostępność niektórych rodzajów ICT oznacza, że możliwe jest nałożenie na podmioty prywatne wykonujące zadania publiczne obowiązku stosowania tej technologii, co ułatwia realizację tych zadań. Po drugie, organy administracji publicznej mogą dotrzeć do większej liczby obywateli za pośrednictwem prywatnych portali internetowych.

Przepisy prawa dopuszczają dwie metody stosowania prywatnej infrastruktury telekomunikacyjnej, które umożliwiają osiągnięcie tych korzyści: bezpośrednie jej wykorzystanie oraz prywatyzację zadań publicznych. Podział ten odnosi się do podmiotu wykorzystującego tę infrastrukturę. Sprywatyzowane zadania publiczne są wykonywane przez podmioty publiczne, które wykorzystują do ich wykonywania swoją infrastrukturę teleinformatyczną. W przypadku drugiej metody organ administracji publicznej wykorzystuje infrastrukturę prywatnych podmiotów do samodzielnego wykonywania zadań publicznych.

Prywatyzacja zadań publicznych realizowanych w drodze elektronicznej

Prywatyzacja zadań publicznych oznacza odstąpienie od ich wykonywania przez podmioty administracji publicznej w formach prawa publicznego, a wykonywanie ich przez podmioty prywatne⁵. Może być ona związana z elektroniczną administracją. Bezpośrednia prywatyzacja obejmuje prowadzenie przez prywatne podmioty elektronicznych rejestrów publicznych oraz autoryzowanie środków komunikacji elektronicznej.

Przepisy prawa nakładają na podmioty prywatne obowiązek prowadzenia elektronicznych rejestrów publicznych jako jeden z elementów wykonywanych zadań publicznych⁶. Rejestry te mają na celu zgromadze-

kowników elektronicznej administracji, wykorzystując infrastrukturę banków. O dużym znaczeniu takiej współpracy świadczy fakt, że do początku lipca 2017 r. liczba profili zaufanych założonych drogą elektroniczną wynosiła 295,3 tys., <http://www.rp.pl/Finanse/307119883-Polacy-maja-juz-ponad-milion-profilu-zaufanych.html#ap-1> (14.09.2017).

⁵ Zob. S. Biernat, *Prywatyzacja zadań publicznych. Problematyka prawna*, Warszawa–Kra-ków 1994, s. 25.

⁶ Elektronicznym rejestrem publicznym prowadzonym przez podmiot prywatny są m.in.: rejestr psów zaszczepionych przeciwko wścieklicznie (§ 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 28 czerwca 2004 r. w sprawie wzoru i szczegółowego sposobu prowadzenia rejestru psów zaszczepionych przeciwko wścieklicznie oraz wzoru zaświadczenia o szczepieniu psa przeciwko wścieklicznie, Dz.U. z 2004 r. Nr 160, poz. 1672; dalej: r.r.p.z.), elektroniczna książka leczenia zwierząt (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 września 2011 r. w sprawie zakresu i sposobu prowadzenia dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej i ewidencji leczenia zwierząt oraz wzorów tej dokumentacji i ewidencji, Dz.U. z 2011 r. Nr. 224,

nie, przechowanie oraz przekazanie informacji związanych z wykonaniem tych zadań. Powinny one odpowiadać wymogom określonym w przepisach prawa⁷. Podmiotem przekazującym oraz odbierającym informacje z tych rejestrów może być zarówno organ administracji publicznej, jak i podmiot zewnętrzny wobec niej⁸.

Podmioty prywatne wykonują także zadania całościowo związane z elektroniczną administracją. Są one związane z autoryzacją środków komunikacji elektronicznej. Przepisy prawa wyróżniają dwa podstawowe rodzaje autoryzacji tych środków: opatrzenie ich kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP⁹. Kwalifikowany podpis elektroniczny wymaga weryfikacji za pomocą kwalifikowanego certyfikatu podpisu elektronicznego¹⁰. Kwalifikowany certyfikat jest wydawany przez kwalifikowanego dostawcę usług zaufania, którym może być podmiot prywatny¹¹. Kwalifikowany dostawca powinien spełnić warunki organizacyjne umożliwiające sprawne świadczenie usług zaufania¹². Świadczenie tych usług jest możliwe na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw informacji o wpisie do rejestru dostawców usług zaufania¹³, wydanej na podstawie wniosku dostawcy

poz. 1347; dalej: r.d.k.w.). Rejestr psów zaszczepionych przeciw wścieklicznie prowadzi urzędowy lekarz weterynarii (§ 1 r.r.p.z.), elektroniczną książkę leczenia zwierząt prowadzi lekarz weterynarii (§ 2 pkt 2 r.d.k.w.).

⁷ Przepisy prawa określają m.in.: wzór rejestru psów zaszczepionych przeciwko wścieklicznie (§ 5 w zw. z załącznikiem nr 1 do r.r.p.z.), a także elementy (§ 7 r.d.k.w.), sposób prowadzenia (§ 8 ust. 3–4 r.d.k.w.) oraz wzór (§ w zw. z załącznikiem nr 2 r.d.k.w.) elektronicznej książki leczenia zwierząt.

⁸ Informacje zawarte w części elektronicznych rejestrów publicznych prowadzonych przez podmioty prywatne są przekazywane organowi administracji publicznej. Dane z rejestru psów zaszczepionych przeciwko wścieklicznie są cyklicznie przekazywane powiatowemu lekarzowi weterynarii (art. 56 ust. 4a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, Dz.U. z 2014 r., poz. 1539 z późn. zm.).

⁹ Równorzędność tych dwóch rodzajów autoryzacji została wyrażona m.in. w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, Dz.U. z 2017 r., poz. 1257; dalej: k.p.a.). Te rodzaje autoryzacji mogą być zamiennie stosowane w przypadku potwierdzenia tożsamości i integralności pełnomocnictwa w formie: dokumentu elektronicznego (art. 33 § 2a k.p.a. odpisu dokumentu sporządzonego w formie dokumentu elektronicznego (art. 33 § 3a k.p.a.), podania wniesionego w formie dokumentu elektronicznego (art. 63 § 3a pkt 1 k.p.a.), poświadczenia o zgodności z oryginałem dokumentu sporządzonego w formie dokumentu elektronicznego (art. 76a § 2a k.p.a.). Zob. T. Szewc, *op. cit.*, s. 115.

¹⁰ Art. 20a ust. 1 pkt. 3 u.i.d.p.r.z.p.

¹¹ Art. 14 ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej, Dz.U. z 2016 r., poz. 1579 (dalej: u.u.z.).

¹² Zgodnie z art. 4 ust. 4 u.u.z. podmiot składający wniosek o wpis do rejestru dostawców usług zaufania powinien zawierać dokumenty pozwalające wykazać jego zgodność z przepisami prawa dotyczącymi identyfikacji elektronicznej.

¹³ Art. 5 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 6 u.u.z.

tych usług¹⁴. Podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP wymaga wcześniejszego potwierdzenia profilu zaufanego, co może wykonać m.in. punkt potwierdzający profil zaufany ePUAP¹⁵. Podmiot prywatny, taki jak bank krajowy, oddział instytucji kredytowej oraz operator pocztowy, może pełnić funkcję punktu potwierdzającego, jeżeli spełni warunki techniczne oraz organizacyjne zapewniające bezpieczeństwo informacji i umożliwiające potwierdzenie tożsamość użytkownika tego profilu¹⁶. Pełnienie tej funkcji wymaga wcześniejszej zgody ministra właściwego do spraw informatyzacji¹⁷.

Prywatyzacja autoryzacji służy ułatwieniu dostępu do środków komunikacji elektronicznej. Organy administracji publicznej korzystają z istniejącej infrastruktury podmiotów prywatnych, aby spopularyzować tę formę komunikacji. Jednocześnie wykonywanie tego zadania, które ma publiczny charakter, jest nadzorowane przez organy administracji publicznej. Przepisy prawa odrębnie regulują nadzór nad dostawcą usług zaufania oraz podmiotem pełniącym funkcję punktu potwierdzającego. Nadzór w obu przypadkach pełni minister właściwy do spraw informatyzacji.

Minister może kontrolować świadczone usługi zaufania, badając informacje i dokumenty przedstawione przez ich dostawcę¹⁸. Jeżeli działalność dostawcy narusza przepisy, organ nadzoru może wezwać do naprawy stanu niezgodnego z prawem¹⁹ albo wydać decyzję o odebraniu dostawcy lub świadczonej przez niego usłudze statusu kwalifikowanego,

¹⁴ Art. 4 ust. 6 w zw. z art. 4 ust. 1 u.u.z.

¹⁵ Art. 20c ust. 1 pkt. 1 u.i.d.p.r.z.p.

¹⁶ W świetle art. 20c ust. 3 pkt 2–4 u.i.d.p.r.z.p. funkcję podmiotu potwierdzającego może pełnić bank krajowy, operator pocztowy oraz oddział instytucji kredytowej. Punkt potwierdzający może sprawdzić tożsamość użytkownika profilu zaufanego poprzez jego weryfikację osobistą lub w drodze elektronicznej. Zgodnie z art. 20c ust. 8 u.i.d.p.r.z.p. bank krajowy lub inny przedsiębiorca mogą wykorzystać do uwierzytelnienia użytkownika profilu zaufanego środki identyfikacji elektronicznej stosowane w systemie teleinformatycznym tych podmiotów. Podmioty prywatne pełniące funkcję podmiotu potwierdzającego powinny spełniać warunki techniczne oraz organizacyjne określone w rozporządzeniu Ministra Cyfryzacji z dnia 5 października 2016 r. w sprawie profilu zaufanego elektronicznej platformy usług administracji publicznej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1633). Przepisy tego rozporządzenia różnicują wymagania ze względu na rodzaj weryfikacji, która ma charakter osobisty (§ 14–15) lub elektroniczny (§ 17).

¹⁷ Art. 20c ust. 4, 8 u.i.d.p.r.z.p.

¹⁸ Art. 28 u.u.z.

¹⁹ Postępowanie naprawcze dotyczące działalności kwalifikowanego dostawcy usług zaufania obejmuje wezwanie go przez ministra właściwego do spraw informatyzacji do: usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości i doprowadzenia swojej działalności do stanu zgodnego z przepisami o usługach zaufania; zmiany polityki świadczenia usług lub innych dokumentów związanych ze świadczeniem usług zaufania; unieważnienia kwalifikowanego certyfikatu wydanego z naruszeniem polityki świadczenia usług (art. 30 pkt 1 u.u.z.).

co oznacza pozbawienie możliwości autoryzacji podpisu elektronicznego²⁰. Nadzór nad prowadzeniem punktu potwierdzającego jest ograniczony do jego weryfikacji z przepisami prawa, a w przypadku wykazania nieprawidłowości – do odebrania prawa do pełnienia funkcji tego punktu. Minister może sprawdzić spełnienie warunków technicznych i organizacyjnych umożliwiających pełnienie funkcji punktu potwierdzającego²¹, a w przypadku ich niespełnienia minister cofa, w drodze decyzji, zgodę na pełnienie tej funkcji przez podmiot prywatny²². Przepisy prawa dopuszczają także szerszą kontrolę działalności tych podmiotów obejmującą ich audyt, który jest prowadzony osoby upoważnione przez ministra właściwego do spraw informatyzacji lub przez jednostki oceniające zgodność²³. Skutkiem wykazania niezgodności z przepisami prawa może być wydanie przez ministra decyzji nakładającej obowiązek usunięcia stwierdzonych niezgodności²⁴.

Stosowanie prywatnych systemów teleinformatycznych przez organ administracji publicznej

Organy administracji publicznej, wykonując zadania publiczne, częściowo stosują drogę elektroniczną. Wykorzystują w tym celu istniejące prywatne portale internetowe umożliwiające komunikację pomiędzy ich użytkownikami na drodze elektronicznej. Organy administracji publicznej korzystają z prywatnych portali internetowych na powszechnych zasadach. Przepisy prawa jedynie wskazują na możliwość lub obowiązek ich stosowania. Stosowanie tych systemów teleinformatycznych obejmuje używanie skrzynek mailowych oraz portali społecznościowych, które stanowią część prywatnych portali internetowych²⁵.

Przepisy prawa dopuszczają stosowanie skrzynek mailowych obsługiwanych przez prywatne portale internetowe w kontaktach organów administracji publicznej z obywatelami lub przedsiębiorcami, jeżeli te podmioty wybiorą taki rodzaj komunikacji z organem. Podmioty zewnętrzne

²⁰ Art. 30 pkt 2 u.u.z.

²¹ Art. 20c ust. 6, 9 u.i.d.p.r.z.p.

²² Art. 20c ust. 7, 10 u.i.d.p.r.z.p.

²³ Art. 20 ust. 1–2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającego dyrektywę 1999/93/WE, Dz.U. UE L 257/73 z 2014 r., w zw. z art. 31 u.u.z.

²⁴ Art. 34 u.u.z.

²⁵ Na możliwość stosowania prywatnych portali społecznościowych wskazuje m.in. D. Bogucki, *op. cit.*, s. 46.

wobec administracji najczęściej podają adres swojej skrzynki mailowej w zgłoszeniu lub wniosku składanym organowi administracji publicznej²⁶. Składający zgłoszenie lub wniosek jednocześnie uwierzytelnia adres skrzynki mailowej. Ten rodzaj środka komunikacji elektronicznej może służyć przekazywaniu wszystkich informacji pomiędzy organem a obywatelem lub przedsiębiorcą albo może stanowić podstawę do uwierzytelnienia pozwalającego na stosowanie w pełni środka komunikacji elektronicznej²⁷. Pierwszy przypadek obejmuje jednokrotną komunikację ograniczoną do podstawowych informacji²⁸. Drugi przypadek dotyczy rozbudowanej komunikacji, w czasie której wymiana obejmuje dużą liczbę informacji w potencjalnie długim okresie czasu²⁹. Te sytuacje są związane z wykorzystaniem poczty elektronicznej założonej na prywatnych portalach internetowych. Organy administracji publicznej nie mają wpływu na sposób wykorzystywania tych środków komunikacji. Przepisy prawa

²⁶ Adres skrzynki mailowej jest podawany m.in. w: zgłoszeniu do ewidencji pokładowych i osobistych nadajników sygnału niebezpieczeństwa (§ 3 ust. 2 pkt 1 lit. c oraz § 3 ust. 2 pkt 2 lit. c rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2013 r. w sprawie ewidencji pokładowych i osobistych nadajników sygnału niebezpieczeństwa, Dz.U. z 2013 r., poz. 1132); zgłoszeniu do ewidencji obiektów hotelarskich lub innych obiektów (§ 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 sierpnia 2004 r. w sprawie obiektów hotelarskich i innych obiektów, w których są świadczone usługi hotelarskie, Dz. U. z 2006 r. Nr 22, poz. 169 z późn. zm.); wniosku o wpis do ewidencji lądowisk (§ 2 ust. 2 pkt 2 lit. c rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 1 lipca 2013 r. w sprawie ewidencji lądowisk, Dz.U. z 2013 r., poz. 795).

²⁷ Skrzynka mailowa obsługiwana przez prywatny portal internetowy służy m.in. do uwierzytelnienia konta na publicznym portalu internetowym poprzez wysłanie na skrzynkę mailową identyfikatora (loginu) i hasła niezbędnych do stosowania tego konta. Uwierzytelnianie za pomocą skrzynki mailowej ma miejsce w przypadku zapewnienia dostępu do systemów teleinformatycznych umożliwiających funkcjonowanie m.in. Centralnego Rejestru Operatorów Urządzeń i Systemów Ochrony Przeciwpożarowej (§ 4 ust. 4–5 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 8 stycznia 2016 r. w sprawie Centralnego Rejestru Operatorów Urządzeń i Systemów Ochrony Przeciwpożarowej, Dz.U. z 2016 r., poz. 56); Rejestru Agentów Ubezpieczeniowych (§ 4 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 września 2014 r. w sprawie wniosków o wpis do rejestru agentów ubezpieczeniowych, Dz.U. z 2014 r., poz. 1376).

²⁸ Komunikacja ta może ograniczać się jedynie do przesłania danych, o które zwracał się wnioskodawca (§ 6 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie rejestru lekarzy odbywających szkolenie specjalizacyjne, Dz.U. z 2012 r., poz. 415), lub informacji o wydaniu zaświadczenia o wpisie do rejestru publicznego (§ 17 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 29 września 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu danych objętych wpisem do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą oraz szczegółowego trybu postępowania w sprawach dokonywania wpisów, zmian w rejestrze oraz wykreśleń z tego rejestru, Dz. U. z 2014 r., poz. 325 ze zm.).

²⁹ Konta użytkowników publicznych systemów teleinformatycznych umożliwiają m.in. zmianę informacji dotyczących użytkowników zgromadzonych w tych systemach (§ 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 września 2014 r. w sprawie wniosków o wpis do rejestru agentów ubezpieczeniowych, Dz.U. z 2014 r., poz. 1376; § 4 ust. 6 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 8 stycznia 2016 r. w sprawie Centralnego Rejestru Operatorów Urządzeń i Systemów Ochrony Przeciwpożarowej, Dz.U. z 2016 r., poz. 56).

dopuszczające ich stosowanie uwzględniają istniejący stan techniczny, który jest niezależny od tych organów.

Organy administracji publicznej stosują prywatne portale społecznościowe także w celu przeprowadzenia konsultacji społecznych przez organy wykonawcze jednostek samorządu terytorialnego. Ten sposób prowadzenia konsultacji może być wybierany w drodze uchwały przez organ stanowiący takiej jednostki³⁰. Organ wykonawczy, prowadząc te konsultacje, jest użytkownikiem portalu społecznościowego, powinien zatem stosować regulacje wewnętrzne obowiązujące wszystkich użytkowników. Organ stanowiący jednostkę samorządu terytorialnego wybierając taką drogę prowadzenia konsultacji, powinien uwzględnić dwa elementy: realne stosowanie takiej formy komunikacji przez mieszkańców tej jednostki oraz możliwość weryfikacji osób przedstawiających opinie ze względu na miejsce zamieszkania. Spełnienie tych dwóch warunków stanowi podstawę do uznania prywatnego portalu społecznościowego jako narzędzia do prowadzenia konsultacji społecznych. Portal ten jest zatem wówczas narzędziem będącym własnością podmiotu prawa prywatnego, które służy wykonaniu zadania publicznego przez organ administracji publicznej.

Zakończenie

Przepisy prawa zakładają stosowanie elektronicznej administracji z częściowym wykorzystaniem infrastruktury teleinformatycznej będącej w posiadaniu prywatnych podmiotów, co następuje poprzez prywatyzację zadań publicznych realizowanych w drodze elektronicznej obejmującą prowadzenie części elektronicznych rejestrów publicznych oraz autoryzację środków komunikacji elektronicznej. Przepisy prawa zakładają także stosowanie przez organy administracji publicznej prywatnych systemów teleinformatycznych umożliwiających funkcjonowanie prywatnych portali internetowych zapewniających komunikację elektroniczną. Te dwa mechanizmy pozwalają na szybszy rozwój elektronicznej administracji, ponieważ organy administracji publicznej nie muszą dublować prywatnej infrastruktury teleinformatycznej.

³⁰ Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego podejmuje uchwałę określającą zasady i tryb przeprowadzenia konsultacji społecznych z mieszkańcami tej jednostki (art. 5b ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, Dz.U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.; art. 3d ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, Dz.U. z 2016 r., poz. 814 z późn. zm.; art. 10a ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, Dz.U. z 2016 r., poz. 486 z późn. zm.).

Bibliografia

Akty prawne

- Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, Dz.U. z 2017 r., poz. 1257.
- Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, Dz.U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.
- Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, Dz.U. z 2016 r., poz. 814 z późn. zm.
- Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, Dz.U. z 2016 r., poz. 486 z późn. zm.
- Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, Dz.U. z 2014 r., poz. 1539 z późn. zm.
- Ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, Dz.U. z 2017 r., poz. 570.
- Ustawa z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej, Dz.U. z 2016 r., poz. 1579.
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE, Dz.U. UE L 257/73 z 2014 r.
- Rozporządzenie Ministra Cyfryzacji z dnia 5 października 2016 r. w sprawie profilu zaufanego elektronicznej platformy usług administracji publicznej, Dz.U. z 2016 r., poz. 1633.
- Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 września 2014 r. w sprawie wniosków o wpis do rejestru agentów ubezpieczeniowych, Dz.U. z 2014 r., poz. 1376.
- Rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 sierpnia 2004 r. w sprawie obiektów hotelarskich i innych obiektów, w których są świadczone usługi hotelarskie, Dz.U. z 2006 r. Nr 22, poz. 169 z późn. zm.
- Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 28 czerwca 2004 r. w sprawie wzoru i szczegółowego sposobu prowadzenia rejestru psów zaszczyconych przeciwko wścieklicznie oraz wzoru zaświadczenia o szczepieniu psa przeciwko wścieklicznie, Dz.U. z 2004 r. Nr 160, poz. 1672.
- Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 września 2011 r. w sprawie zakresu i sposobu prowadzenia dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej i ewidencji leczenia zwierząt oraz wzorów tej dokumentacji i ewidencji, Dz.U. z 2011 r. Nr 224, poz. 1347.
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 8 stycznia 2016 r. w sprawie Centralnego Rejestru Operatorów Urządzeń i Systemów Ochrony Przeciwpożarowej, Dz.U. z 2016 r., poz. 56.
- Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 1 lipca 2013 r. w sprawie ewidencji lądowisk, Dz.U. z 2013 r., poz. 795.
- Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2013 r. w sprawie ewidencji pokładowych i osobistych nadajników sygnału niebezpieczeństwa, Dz.U. z 2013 r., poz. 1132.
- Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 29 września 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu danych objętych wpisem do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą oraz szczegółowego trybu postępowania w sprawach dokonywania wpisów, zmian w rejestrze oraz wykreśleń z tego rejestru, Dz.U. z 2014 r., poz. 325 z późn. zm.
- Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie rejestru lekarzy odbywających szkolenie specjalizacyjne, Dz.U. z 2013 r., poz. 415.

Opracowania

- Biernat S., *Prywatyzacja zadań publicznych. Problematyka prawna*, Warszawa–Kraków 1994.
- Bogucki D., *Plan Informatyzacji Państwa. Czas na zmiany*, „Czas Informatyki” 2011, nr 4.

- Bugdol M., *Organizacyjne problemy wdrożenia e-usług w administracji samorządowej*, „Samorząd Terytorialny” 2015, nr 7–8.
- Fleszer D, *ICT a społeczeństwo obywatelskie*, „Czas Informacji” 2012, nr 1.
- Kotulska M., *Wykorzystanie środków komunikacji elektronicznej w postępowaniu administracyjnym*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2012, nr 9.
- Modzelewska E., *Światowe trendy w projektowaniu e-usług dla administracji publicznej*, „Czas Informacji” 2012, nr 1.
- Pawluczuk A., Drożdżewicz P., Grudzińska E., Hołubowicz K., *Strony internetowe urzędów gmin jako element wsparcia e-administracji w gminie*, „Samorząd Terytorialny” 2014, nr 5.
- Stachowicz M., Mamrot S., *Standaryzacja jako czynnik optymalizacji usług świadczonych przez administrację publiczną*, „Samorząd Terytorialny” 2015, nr 5.
- Szewc T., *Administracja wobec rozwoju e-usług*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2012, nr 7–8.

Źródła internetowe

- <http://www.bankier.pl/wiadomosc/Polska-bankowosc-w-liczbach-po-III-kw-2016-r-podsumowanie-7486790.html> (14.09.2017)
- <http://www.rp.pl/Finanse/307119883-Polacy-maja-juz-ponad-milion-profilu-zaufanych.html#ap-1> (14.09.2017)

USE OF PRIVATE ICT INFRASTRUCTURE SERVING THE DEVELOPMENT OF E-ADMINISTRATION

Abstract: The use of private ICT infrastructure ensures an optimal development of the e-government. The provision uses two mechanisms for this purpose: the privatization of public tasks and the use of this infrastructure by public administration authorities.

Keywords: E-GOVERNMENT, PUBLIC ADMINISTRATION AUTHORITY, PUBLIC TASK, INFORMATION AND COMMUNICATION TECHNOLOGIES